BEFORE MEMORY ARRIVES

FERDINANDO FREGA

జ్ఞాపకం రాకముందు

The Art of Attraction · 08

ఒక బిడ్డ పుట్టినప్పుడు, అందరూ మొదట చూసేది కళ్ళనే.

ఊయల మీదికి వంగుతాం, ఇంకా దగ్గరికి వంగుతాం, ఒక రంగు కోసం వెతుకుతాం.

అమ్మ కళ్ళు వస్తాయా?

నాన్న కళ్ళు వస్తాయా?

తర్వాత ఒక డాక్టర్, లేదా ఒక నర్సు, వచ్చి ఎవరూ వినాలనుకోని మాట చెబుతారు: రంగు ఇంకా లేదని. మొదట్లో అది దాదాపు అందరికీ ఒకేలా ఉంటుందని. ఒక బూడిద రంగు, వెలిసిపోయిన నీలం, ఇంకా ఏమీ చూడనివాడి రంగు.

ఎందుకంటే అది అంతే.

జీవితం మొదట్లో, చూపు సార్వత్రికమైనది.

అది ఖాళీగా ఉంటుంది.

దాన్ని నింపడానికి నెలలు పడతాయి.

కనుపాప నెమ్మదిగా పనిచేస్తుంది. కొంచెం గోధుమ రంగు, కొంచెం ఆకుపచ్చ, కొంచెం నలుపు పరుస్తుంది. ఏ కళ్ళతో చూడాలో నిర్ణయించే ముందు, తాను ఏ ప్రపంచాన్ని చూడాల్సి ఉంటుందో అర్థం చేసుకోవడానికి శరీరం ఎదురుచూస్తున్నట్టు.

తర్వాత కూడా అది అంత భిన్నంగా ఉండదని నేను ఎప్పుడూ అనుకుంటాను.

ఆ ఖాళీ చూపుతోనే మనం పుడుతూనే ఉంటాం.

మిగిలిన కాలమంతా దాన్ని నింపుతూ గడుపుతాం.

ప్రతి అనుభవం ఒక జాడ వదులుతుంది.

ప్రతి ఆనందం ఒక ఛాయను కలుపుతుంది.

ప్రతి దుఃఖం మరొకటి కలుపుతుంది.

అలా, మనకు తెలియకుండానే, కళ్ళు కేవలం శరీరంలో ఒక భాగంగా ఉండటం మానేసి ఒక భాండాగారంగా మారతాయి.

ఒక నిశ్శబ్ద జ్ఞాపకం.

తర్వాత ఒక సరళమైన, క్రూరమైన నిజాన్ని మనం గ్రహించే క్షణం వస్తుంది: మనుషులను ఇక చూడలేనప్పుడే మనం తరచూ వాళ్ళను నిజంగా చూస్తాం.

అప్పుడే జ్ఞాపకం మనల్ని వెనక్కి తీసుకెళ్తుంది.

చెప్పకుండా వదిలేసిన ఒక వాక్యానికి.

వాయిదా వేసిన ఒక ఫోన్ కాల్‌కి.

చేయగలిగి ఉండి చేయని ఒక సందర్శనకి.

సహజమేనని అనుకున్న ఒక కౌగిలికి.

లేదు, నాకు మతి పోలేదు.

“పాఠకులారా, ఇంకొంచెం ఓపిక పట్టండి, నా ఆలోచనను అనుసరించండి.”

వెళ్ళిపోయినవాళ్ళ గురించి, మనం చెప్పాలనుకున్న లేదా చేయాలనుకున్న విషయాల గురించి ఎన్నిసార్లు ఆలోచిస్తాం?

ఇది అందరికీ జరిగింది.

మళ్ళీ జరుగుతుంది.

ఈరోజు ఇక లేని ఎవరితోనైనా మాట్లాడగలిగితే, నేను మా నాన్నను, మా అమ్మను, మా తాతయ్య నాయనమ్మలను, మా సోదరిని, ఒక ఆప్త మిత్రుణ్ణి ఎంచుకుంటాను.

ఎప్పుడూ ఒకే విధంగా మొదలుపెడతాను.

నేను ఇలా అంటాను:

“మీకు తగిన సమయం నేను ఇవ్వకపోతే నన్ను క్షమించండి.

ఏదో ఒక రోజు నేను కూడా మీరు నడిచిన దారిలోనే నడుస్తానని అర్థం చేసుకోకుండా, నా అత్యవసరాల వెంట, నా లక్ష్యాల వెంట, నా రోజువారీ స్వార్థం వెంట పరుగెడుతూ ఉంటే నన్ను క్షమించండి.”

తర్వాత మనసు ఇంకా దూరం ప్రయాణిస్తుంది.

శతాబ్దాలను దాటుతుంది.

యేసును కలవాలనుకుంటాను, ఆయనను ప్రశ్నలు అడగడానికి కాదు, కేవలం ఆయన మాటలు వినడానికి.

గెలీలియో గెలీలీని, ఐన్‌స్టీన్‌ను, మాకియవెల్లిని, మైకెలాంజెలోను, దాంతే అలిగియేరిని, Pietrelcina కు చెందిన Padre Pio ను, కిప్లింగ్‌ను, జాన్ ఫిట్జ్‌గెరాల్డ్ కెన్నెడీని కలవాలనుకుంటాను — కింద ఉండే కూరగాయల వ్యాపారిని కూడా, సారాయి దుకాణం యజమానితో కలిపి.

తర్వాత, దాదాపు మంత్రముగ్ధుడినైనట్టు, ప్రపంచంలోని స్త్రీలందరి మాటలు వినాలనుకుంటాను.

ఏ భేదమూ లేకుండా.

ఎందుకంటే వాళ్ళలో ప్రతి ఒక్కరికీ చెప్పడానికి వేరే ఏదో ఉంటుంది.

ఒక వేరే దృక్కోణం.

ఒక వేరే కథ.

ఒక వేరే సత్యం.

అయినా, పాదాలను నేల మీద గట్టిగా మోపి తిరిగి కిందికి వస్తే, నాకు అందంగా అనిపించే ఒక సమాంతరానికి చేరుకుంటాను.

మనం సృష్టించేదంతా, విలువైనదని మనం నమ్మేదంతా, ఇతరులకు ఏదైనా వదిలి వెళ్ళగలిగేదంతా సమయానికి మనుషులతో పంచుకోకపోతే, ఎప్పుడూ అదే జరుగుతుంది.

ఎవరో ఒకరు ఇలా అనే రోజు వస్తుంది:

“అయ్యో. ఆయనను కలవాలని అనుకున్నాను.”

“అయ్యో. ఆయన మాటలు వినాలని అనుకున్నాను.”

“అయ్యో. ఆయన ఏమనుకునేవారో తెలుసుకోవాలని అనుకున్నాను.”

కానీ కనిపించకుండా పోయినదాని బాధ్యత ఎప్పుడూ సృష్టించేవాడిది మాత్రమే కాదు.

తరచూ అది సమయానికి దాన్ని చూపించనివాళ్ళది — ఇక్కడ, ఎప్పటిలాగే, స్త్రీలే గురువులు: కనిపించడం వాళ్ళకు తెలుసు.

ఏది కనిపించాలో నిర్ణయించేవాళ్ళది కూడా: వెబ్. Google మీకు దృశ్యమానత ఇవ్వకపోతే, ఎవరూ మిమ్మల్ని చదవరు — మీరు డబ్బు కడితే తప్ప.

తమ కళ్ళ ముందే జరుగుతున్నదాన్ని మనుషులు గమనించనివ్వనివాళ్ళది.

ఎందుకంటే జ్ఞాపకం దాదాపు ఎప్పుడూ తర్వాతే వస్తుంది.

చూపు మాత్రం, మనకు అదృష్టం ఉంటే, సమయానికి వస్తుంది.

Ferdinando